

NYOLCMILLIÓ!

Micsoda kéz vetette és
micsoda kéz aratja le?
Fű nyílik itt, nyolcmillió,
rétek hullámszó tengere?
Nyolcmillió fa bontja itt
lombját a Napba álmódón?
Vagy hánykolódva hallgat itt
nyolcszor millió fájdalom?
Nyolcmillió lámpában ész
sugárzik itt vagy örület?
Nyolcmillió omló torony
lobogtat végső örtüzet?
Nyolcmillió arcon e pir
az alkony véres angyala?
Nyolcmillió számból van itt
kirakva baljós kabala?
Széthull lankadtan, mint eső?
Feszíti érc és akarat?
Akar-e élni szabadon
a lüktető ős Nap alatt?
Nyolcmillió szegyenpecsenyét,
amelyet el kell rontani?
Közömbös, tengő porszemek,
mint a tenger planktonjai?
Tud-e még fölkiáltani,
ahogy az orkán fölkiált:
«Mit érnek égi vággyaid?
Krisztus, mit ér a Bibliád?
Népek felhője zúg körül,
ereinkből ömlik a vér!
Ágyú, gépfegyver kell ide,
gépfegyver és csataszekér!»
S tudja-e még kibontani
a testet, mely köd, pára, hő?
Tud-e még halni, és, ha kell,
ölni van benne még erő?
Vagy már erőtlen árnyasereg,
amely futtában elbotol?
Felhők fölé repülni kész
madár, amelyben nincs motor?

GÖMBÖK.

Mint rozsdás, megfakult sinek,
miket benőttek a füvek,
és itt hevernek mint a lárva
s nem visznek többé messze tájra:

hol csillog a hó,
hol zúg a patak,
hol alszik a só,
hol a fenyvek alatt
tarkáll a toboz
s a mókus oroz . . .

Mint rozsdás, megfakult sinek,
úgy bámulom szemeidet,
úgy nézem két csöpp tiszta gömbjét,
amelybe kört rajzolt a nemlét,
kört irt belé, hogy e körön
belül táncoljon az öröm:

a tarkaruhás,
csengettyűszavú,
pásztorfurulyás,
ringó derekú,
aranyosfonatú, szabadon
lebegő gyönyörű hajadon !

Mint rozsdás, megfakult sinek,
úgy bámulom szemeidet !
Rajtam nem visz már semmi út,
az én világom kialudt !
Én itt vagyok már félrevetve
s csak bámulok a fellegekre,
amelyek csillogón vonulnak
S minden darab ruhájuk új nap !
A fellegekre bámulok
s két szemeden elámulok:
honnan merült fel gömbalakja,
mely a forgó világ alapja?
Ily tarka, zsenge gömbökön
táncol az illanó öröm !
E két gömb, mint a gyermekek
léggömbje, szinte úgy lebeg !
S ha elszakadna gyenge szála:
ki tudja, merre, merre szállna?